

*Р.А.Калюжний, доктор
юридичних наук, професор,
кафедри права,
Ш.К.Мясоутов, кандидат
юридичних наук, доцент
кафедри права*

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДОГОВІРНОГО ПРАВА У ДАВНЬОМУ РИМІ

Динамікою розвитку сучасного права диктується необхідність вивчення тенденцій еволюції договірних відносин в історичному процесі. Під "тенденціями" автори розуміють закономірні напрямки руху відомою. Справа в тому, що закономірності, які зумовили розвиток римського права в цих напрямках певною мірою діють і в сучасному праві, конкретні специфічні історико-національні обставини, що впливали на розвиток римського права, залишились у минулому.

Крім того, осмислення закономірних напрямків розвитку договірного права в Давньому Римі сприяють формуванню системного сприйняття самого римського права. Однак аналіз вказаних тенденцій стинався з труднощами, пов'язаними з тим, що сучасне уявлення про римське право має фрагментний характер, базується на окремих цитатах і висловах в уривках давнього законодавства. Тому досліджувати всі тенденції розвитку римського договірного права з упевненістю можна, проте й у розвитку римського договірного права з упевненістю виділити три основні групи тенденцій.

Рух від формальних договорів до неформальних. Формалізм є характерною рисою римського договірного права. Таким чином, коли говорять про відмову від формалізму в класичний період, мають на увазі відмову від сутності формалізму. Отже, існувало два види формалізму, що йшли один за одним: давній і новий. Різниця між ними досить помітна при розгляді двох тенденцій, що виникли в давній період передумов створення й розвитку формалізму.

Насамперед - соціально-економічні передумови. В умовах держави патріархального господарства мінові відносини були настільки розвинуті, що складна процедура укладання угод нікому не підходила. Форми угод мали "дійсний характер", тобто вони означали саме виражали зовні (Боголепов Н.П. Учебник истории римского права. М., с.168). Поряд з цим перед давніми римлянами стояла проблема захисту виконання договорів. Оскільки в боржника було право фізичного кредиторів при стягненні боргу, то кредитор вимушений був звертатися за допомогою до громади. І для того щоб переконати представників громади у факті укладення угоди, потрібно було укласти угоду в яскравій формі, свідками якої і були б члени громади.

Друга група передумов пов'язана з особливостями знань, накопичених давніми римлянами, які не відрізняли форму від сутності угоди. Договір перетворювався на своєрідне переживання, а його форма була не засобом вираження думки, а самою думкою, що постала у видимому образі (Муромцев С.А. Цивільное право Древнего Рима. - М. 1993. - с.141).

Такими є обставини, що породили давній формалізм. Його можна визначити як особливий порядок оцінки угоди, при якому юридичні наслідки пов'язувалися тільки із заздалегідь визначеною їхньою формою.

Якщо давній формалізм був викликаний деякою прямолінійною формою юридичного мислення, то новий формалізм був створений свідомо на основі практичних інтересів розвиненого цивільного обороту. Однією з причин виникнення була потреба контролювати діяльність приватних осіб. Наприклад, було встановлено обов'язковість реєстрації договору дарування. У зв'язку з цим В.М.Хвостов відмічав, що цей період характеризувався виключним наданням переваги в римлян письмовій формі договорів (Хвостов В.М. История римского права. - М., 1919. - с.409).

Інша причина виникнення нового формалізму полягає в тому, що цивільний оборот потребував формалізму для забезпечення при врахуванні застережень, пов'язаних з вадами волі, інтересів третіх осіб, що поклалися своїх майбутніх планів на волевиявлення сторони.

Крім того, саме формалізм надає договору безперечності (Боголюбов Н.П. Учебник истории римского права. - М., 1907. - с.205), що дозволяє визначити становище сторін у цивільно-правових відносинах. Це має значення при розгляді спорів, що виходять з договорів. Ще Р.Ієринг підкреслював, що формалізм, будучи "залізною дисципліною юридичних угод", - ворог судової свавілля, певна гарантія прав сторін" (Ієринг Р. Дух римского права. - СПб. 1875. - с.227).

Потреба в раціональному формалізмі, зумовленому інтересами обороту, договірне право відчуває до сих пір. Прикладом тому в сучасному російському праві є впровадження векселя. Цікаво, що його історичним попередником є думку більшості вчених, була стипуляція, яку вони характеризують як укладення вексель (Покровский И.А. История римского права. - СПб., 1913, - с.310). У зв'язку з цим можна стверджувати, що розвинений цивільний оборот зацікавлений певною мірою у формалізмі.

Виникнення у римському праві неформальних договорів не означало само по собі, що при укладанні їх право зовсім відмовилось від форми: вибір форми надавався на розсуд контрагента. Так, С.А.Муромцев стверджував, що будь-який договір сторін є форма для закріплення юридичного змісту відносин сторін: важливо тільки те, яку увагу право приділяє формі (Муромцев С.А. Цивильное право Древнего Рима. - М. 1883. С.142).

Розвиток неформальних договорів показав, що право починає зняти за формулою сутність угоди, а це безпосередньо впливає на зміни в зміненні договору.

Еволюція тлумачення договорів. В римському праві існувало дві договори: договори права (*Sticti juris*) і договори доброго сумління (*fidei*). Формалізм значно вплинув на суворість найдавніших договорів: дозволялось посилання на намір вкласти в договір інший зміст, велика увага діялась букві договору, формально визначались його зміст і питання

З розвитком економіки, зі зміною уявлень про право на форму стали з'являлись як на засіб вираження думки. Тепер уже розуміють зміст договору, зважаючи з волі сторін (Боголепов Н.П. Учебник истории римского права. - М., 1907. - с.142). До права увійшли певні моральні категорії ("справедливість", "чесність"), і римські юристи визначили цей новий спосіб інтерпретації як рішення по добрій совісті. На думку М.Бартошека, розрізнення контрактів (*fidei ustricti juris*) за Юстиніаном пов'язане з особливостями позовного процесу (Бартошек М. Римское право: понятие, определение, термины. - М., 1907. - с.91), які виражаються у тому, що право звертало увагу на зміст угоди, а не у формі "справжню силу будь-якої угоди" (Покровский И.А. История римского права. - Спб., 1913. - с.189). Відповідно відзначити той факт, що в сучасному праві інтерпретація договорів регулюється рецепованими принципами.

Еволюція договорів за критерієм і формою відповідальності

У римському праві найдавнішого періоду відповідальність мала суворий характер: стягнення звертається безпосередньо на особу боржника, цивільноправові санкції мали кримінальне забарвлення. Крім того, ще однією особливістю давньої договірної відповідальності було те, що вона здійснювалась у формі позасудової розправи кредитора з особою боржника. Таке стягнення дістало назву самоуправство (Муромцев С.А. Цивильное право Древнего Рима. - М. 1883. - с.90). Керівним початком договірної відповідальності була помста (Боголепов Н.П. Учебник истории римского права. - М., 1907. - с.189).

Ідея вини ще не була засвоєна давніми правосуддям (Покровский И.А. История римского права. - Спб., 1913. - С.197). Це пояснюється тим, що давні римляни оцінювали несправедливість не за причинами, а за наслідками. З плином часу форми відповідальності були пом'якшені. Законом Петелія у IV до н.е. кредитори були позбавлені права стягнення без судового розгляду. З цього часу відповідальність боржника набула майнового характеру, і на перший план вийшла майнова сторона зобов'язання (Хвостов В.М. История римского права. - М., 1907. - С.119). Подібний характер зобов'язання існує і в наш час.

Відповідальність боржника у розвинутому праві будувалась на принципі вини. Вина поділялась на дві форми: навмисне завдання шкоди (*dolus*) і необережність. Необережність римляни розглядали як "зворотну сторону" не обачливості (*deligentio*), яку повинен проявляти учасник договору для забезпечення його належного виконання. За ступенем необережності розрізняли грубу необережність (*culpa lata*) і легку (*culpa livis*). Ступінь турботливості боржника римські юристи визначали досить абстрактно, використовуючи типи турботливого і марнотратного господаря.

На завершення хотілося б ще раз підкреслити, що розгляд тенденцій розвитку договірного права розглядається і в сучасному праві, сучасних договірних відносинах. Крім того, саме внаслідок впливу цих тенденцій була створена настільки розвинена система права, що в результаті рецепції вона перетворилась на найбільш впливову правову побудову у світі.